



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In  
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij  
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

**Peñafiel, Alonso**

**Lugduni, M.DC.LXXIIX.**

Subsect. 1. Secundum principiale argumentum ponitur, & variæ solutiones  
dissolvuntur.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

includit partem physicam, per quam partim conveniat, & partem physicam, per quam partim disconveniat, neque potest dici, quod per eandem partem, per quam physice disconvenit, conveniat simul, sed potius per unam convenit, & per aliam disconvenit; totum autem, & convenit, & disconvenit simul ratione diversarum rationum in quo distinguitur totum individuum, Petrus v. g. quoad explicitum à Petreitate, seu à differentia individuali, nam Petrus, quoad explicitum, quia est mixtum ex rationibus oppositis, habet mixturam, & disconvenientiam, & ideo metaphysice sumptus debet esse talis, ut supponat radices suo modo oppositas physice; ex quibus secundum utramque rationem, quasi pullulet.

<sup>11</sup> Petreitas autem quatenus differentia explicita Petri est, quia est pura determinatio sine aliqua indeterminatione, quia est pura differentia sine aliqua convenientia, quia est propriissima sine aliqua universalitate, necessario, ac evidenter sequitur ut principium proprium physicum, ex quo quasi pullulat, non possit esse indeterminatum potentiale, indifferens, & commune, quia iam principium, ex quo aliquid sequitur, esset oppositum principiato, & constituto per illam; sed materia prima signata quantitate est pura potentia communis multis, & indifferens illis: ergo non potest esse radix præcipua, & propria differentie individualis quæ determinata, & propria individui est, licet possit esse principium individui, quia individuum ut individuum continet etiam in se rationem potentialem, communem, & indifferentem, genericam nimirum, quæ potest correspondere materie primæ.

<sup>12</sup> Declaratur amplius ac confirmatur; quia illud, quod est formale distinctivum, non potest esse commune alijs, à quibus distinguitur; sed materia prima est communis omnibus individuis: ergo non potest esse principium radicale, aut formale individui constitutum, & distinctivum à quolibet alio. Maior est evidens, quia ideo in distinctione specifica visibile est proprium principium distinctionis obiectivum potentie visivæ, & non est tale principium distinctionis cognoscibile ut sic, quia visibile, ut tale est solum, & proprium obiectum potentie visivæ, & non commune alijs potentijs; cognoscibile autem, cum non sit proprium, sed commune multis potentijs, non potest esse principium distinctionis inter illas.

<sup>13</sup> Clarius exemplum. Ideo Pater æternus, quatenus talis pater distinguitur intrinsicè per ordinem ad Verbum divinum, tanquam ad filium à cæteris patribus naturalibus, quia Verbum divinum est proprius, & solus filius naturalis respectu patris, & non est filius communis reliquis patribus; quare si per impossibile esset filius aliorum Patrum, non distingueretur Pater per ordinem ad illum filium, & contra Verbum divinum ut filius distinguitur à quocunque alio filio per ordinem ad Patrem æternum, quia Pater æternus, quatenus Pater est solus, & proprius Pater Verbi divini, & non est Pater naturalis aliorum filiorum, imò Verbum divinum distinguitur ab Spiritu sancto per ordinem ad Patrem æternum, non sub ratione principij productivi ut sic, sed potius in ordine ad illum, quatenus producit Verbum divinum per generationem, quia talis ordo ad tale principium sub ratione generantis

non est communis Verbo divino, & Spiritui sancto; sed potius est peculiaris, & proprius Verbo divini. Item risibilitas distinguitur ab innibilitate per ordinem ad rationalitatem tanquam ad principium; quia rationalitas est proprium principium, à quo dimanat risibilitas, & non est commune principium illi, & innibilitati; nam si esset commune principium, non esset distinctivum risibilitatis ab innibilitate, nec posset esse constitutivum in esse differentis, & distinctæ ab innibilitate. Tandem, quia gradus substantiæ est communis homini, & lapidi non potest esse principium seu radix alicuius proprietatis quæ solum conveniat homini, & per quam differat homo à lapide. Vnde substantia, quæ convenit homini ratione gradus substantialis, non potest convenire homini soli, & proprie; ita ut per illam distinguatur homo à lapide, sed potius debet esse communis utrique, & ratio est manifestata, quia principium, & principiatum proportionantur, quia quod fluit à principio communi, commune debet esse; & quod à determinato, determinatum: ergo si materia prima non est solum principium proprium huius individui, nec determinatum respectu illius, sed potius commune omnibus, non poterit ullo modo, esse principium intrinsecum, & radix à qua sumatur individuat, quæ proprie, & ultimo determinata est ad hoc individuum, v. g. Petrum, sine aliqua convenientia cum alio.

#### SVBSECTIO I.

*Secundum principale argumentum ponitur, & variae solutiones dissolvuntur.*

<sup>24</sup> Secundo argumentor ad hominē contra omnes Thomistas, quia in sententia eorum, & præcipue in opinione Caietani, genus sumitur à materia, & differentia specifica à forma; ita ut nullo modo possit sumi differentia specifica à materia, & genus à forma, sive materia sumatur in ordine ad quantitatem, sive ad qualitates, sive ad quodcunque aliud, & ratio huius, quam tradunt ipsi, est; quia inter materiam, & genus datur proportio in hoc, quod sicut materia est indifferens physice, & communis multis formis, & multis compositis, eadem numero manendo; sic genus idem est indifferens, & commune materie ad multas differentias, quæ sunt formæ materie, & contra vero differentia, cum non sit communis, & indifferens metaphysice, minime potest sumi à materia; sed à forma, quæ nullo modo est indifferens ad hoc, & ad illud compositum specie distinctum, nam si differentia sumeretur à materia, sumeretur à quodam fundamento quod habet oppositionem in communitate, proprietate, & indeterminatione; tunc sic: sed differentia individualis est ultimo determinata ad hoc individuum, ita ut illi repugnet omnimodo omnis, & quæcunque communitas, ad aliud metaphysice: ergo similiter, imò à fortiori non poterit sumi à materia prima differentia individualis, siquidem materia prima opposita est indifferentiæ individuali; ut ex supradictis patet, sicut opponitur differentia metaphysice essentiali, imò maius fundamentum datur ad hoc, ut sumatur differentia essentialis à materia, quam differentia individualis ab ipsa, quia

quia differentia essentialis, exempli gratia rationalitas, licet sit principium distinguendi unam speciem ab alia, nihilominus est proprium principium conveniendi inter omnia individua illius speciei, & sic eadem rationalitas ut sic convenit omnibus individuis speciei humanæ, quapropter saltem in illa convenientia, & communitate assimilatur iam materiæ primæ; sed differentia individualis nullam similitudinem habet cum materiæ primæ, quia differentia individualis, per se scilicet quoad explicitum minime est principium conveniendi; sed potius est ultima determinatio Petri, per quam distinguitur Petrus à quolibet alio ente in infinitum, sine aliqua convenientia. Item quia differentia individualis ut supra diximus, quatenus talis est, non est amplius contrahibilis per aliam, sicut est differentia essentialis, & ideo vocatur differentia individualis ultima forma metaphysica: ergo minus conveniunt, & magis disconveniunt differentia individualis, & materiæ primæ, quam differentia essentialis, & ipsa: ergo si propter minorem disconvenientiam, quam habet differentia essentialis cum materiæ primæ, licet habeat in alijs rationibus convenientiam, non sumitur ab illa, sed à forma, à fortiori differentia individualis, quæ maiorem dissimilitudinem, & disconvenientiam habet cum ipsa materiæ primæ, sine aliqua convenientia cum illa, non poterit sumi à materiæ primæ indifferenti ad omnia individua.

25 Dices, materiam primam ut connotantem hanc quantitatem, non esse indifferentem ad hoc, & ad illud individuum, licet quatenus connotat alias quantitates, sit indifferens.

26 Contra, quia materiæ primæ, ut materiæ primæ est, & quatenus talis individua materia, est pura potentia cum ordine transcendentali, non solum ad hanc formam, sed ad infinitas formas, ut demonstratur in Physicis: sed materiæ ut materiæ, & ut sic dicens illum ordinem transcendentalem, connotat quantitatem, & est radix illius: ergo adhuc ut connotans quantitatem, & quatenus quantitatis radix est, est indifferens: patet consequentia, quia indifferens materiæ primæ est essentialis materiæ primæ; sed essentia materiæ primæ non tollitur ex vi connotationis ad quantitatem: ergo ex vi connotationis non definit esse indifferens: ergo non potest ex vi connotationis ad quantitatem esse principium proprium huius individui.

27 Vigetur; ordo radicalis ad hanc quantitatem non distinguitur realiter ab ipsa materiæ primæ: ergo materiæ primæ non est hæc positive per ordinem radicalem ad hanc quantitatem: sed materiæ primæ ex eo quod sit hæc, & individua constituit hoc individuum: ergo per ordinem ad hanc quantitatem non constituit illud. Antecedens conceditur ab adversarijs, & est evidens, quia ille ordo est transcendentalis in ipsa materiæ primæ. Probatur consequentia, quia id, per quod materiæ primæ constituitur hæc positive, secundum vestra principia distinguitur realiter ab ipsa materiæ primæ; sed ordo radicalis ad hanc quantitatem non distinguitur realiter ab ipsa materiæ primæ: ergo non constituitur hæc positive materiæ primæ per ordinem radicalem ad hanc quantitatem. Probatur maior: illa, quæ separantur realiter, distinguuntur realiter; sed materiæ primæ separatur realiter ab eo, quod est esse positive: ergo distinguitur realiter ab eo, quod est esse hanc

positive. Probatur minor, per vos materiæ primæ est eadem negative realiter in omnibus compositis, & non est eadem positive realiter in omnibus compositis; sed eadem entitas physica realis materiæ primæ est in omnibus compositis, quæ successive componit: ergo esse hanc positive separatur ab entitate physica materiæ primæ; ergo entitas physica materiæ primæ est principium intrinsecum individuationis per aliquid distinctum ab ipsa materiæ primæ, quod negant adversarij, qui ita respondent, & postea probatur: ergo non constituitur per aliquid distinctum ab ipsa materiæ primæ in esse huius positive: ergo sub quocunque composito materiæ primæ est hæc positive; patet consequentia, sub quocunque composito est materiæ primæ secundum suam entitatem physicam, sed entitas physica materiæ primæ est hæc entitas positive: ergo in quocunque composito materiæ primæ est hæc positive: ergo, etiam in quocunque composito hæc positive est indifferens ad plura individua composita: ergo non potest esse principium ultimum determinatum huius individuationis compositi substantialis.

Dices quod materiæ primæ, licet eadem entitas 28  
tive, & ut materiæ primæ præcise, non tamen est eadem formaliter, & ut materiæ secundæ in omnibus compositis, est tamen principium individuationis, non ut est præcise materiæ primæ, & eadem entitativa, sed quatenus est materiæ secundæ, & eadem formaliter; quam solutionem ita explicant, materiæ primæ entitativa considerata, & ut præcise est materiæ primæ, dicit ordinem ad omnes quantitates, & est indifferens ad omnes illas, & secundum hoc non potest esse principium individuationis ultimum; at vero materiæ primæ quatenus est radicaliter hæc quantitas Petri, dicitur materiæ secundæ, & secundum hanc rationem est principium individuationis Petri, quia in tantum est materiæ Petri, in quantum est quantitas virtualis illius, & secundum hanc rationem ita est determinata ad componendam entitatem Petri, ut non possit componere entitatem Pauli; sed entitatem Pauli componit præcise quatenus est quantitas virtualis illius, & sic remanet eadem entitativa, & materialiter, & ut præcise est materiæ primæ sub omnibus compositis, non tamen quatenus est eadem formaliter, & ut materiæ secundæ.

Sed contra primo, hic inquirimus principium 29  
physicum individuationis: ergo nulla est solutio: probatur consequentia, hæc solutio recurrit ad prædicata metaphysica; sed recurrere ad prædicata metaphysica non est assignare principium physicum individuationis: ergo hæc solutio non assignat principium physicum individuationis; probatur maior, prædicata metaphysica sunt variae formalitates, quas intellectus distinguit in aliqua simplici entitate reali; sed hæc solutio recurrit ad huiusmodi formalitates: ergo recurrit ad prædicata metaphysica; Maior est definitio prædicatorum metaphysicorum, ideo enim animal, & rationale in homine sunt prædicata metaphysica, quia sunt formalitates, quas distinguit intellectus in homine, qui est simplex, & indivisibilis entitas realiter in ordine ad illa prædicata metaphysica. Minor non est minus prædicata metaphysica, quia materiæ primæ est evidens, quia formalitas, quæ materiæ primæ est virtualis quantitas Petri, & formalitas, quæ est virtualis quantitas Pauli, & non Petri, sunt formalitates solum per rationem distinctæ; sed hæc solutio

# Quaest. III. Vtrum materia signata, &c. 289

solutio recurrit ad has formalitates: ergo recurrit ad formalitates, quas intellectus distinguit, cum ipsae non distinguantur realiter: ergo recurrit ad praedicata metaphysica; sed quaestio non est de praedicatis metaphysicis, vt patet ex explicatione quaestionis posita *sectione prima*: ergo loquendum est solum de materia prima quatenus est physica quaedam entitas; sed quatenus est physica quaedam entitas materia prima eadem est successively sub pluribus substantialibus, & ratione illarum vt probatum est; sub pluribus quantitatibus: ergo materia prima nullo modo potest esse principium vltimum individuationis huius compositi individualiter sumpti.

30 Contra secundo, materia prima eadem est sub pluribus formis, non solum vt materia prima, & entitative eadem, sed etiam vt materia secunda, & formaliter eadem: ergo nulla est solutio. Probatur antecedens, materia prima, quae est sub forma embryonis, & quatenus materia secunda est, nec realiter, nec formaliter distinguitur a materia secunda viventis: ergo eadem materia prima tam entitative quam formaliter est in pluribus compositis. Probatur antecedens primo, vt aliquod concretum distinguatur ab alio realiter, vel formaliter, necessarium est, quod habeat aliquid realiter, vel formaliter, quod non habet aliud, sed materia secunda embryonis non habet aliquid realiter, nec formaliter, quod non habeat materia secunda viventis: ergo materia secunda viventis vt haec positive est, non distinguitur realiter, nec formaliter a materia embryonis, quatenus est haec materia secunda. Maior est evidens, probatur minor; & in primis materia embryonis non habet aliquid realiter, per quod constituitur positive in esse materia secunda; quod non habeat realiter materia viventis, quia in esse talis constituitur secundum aduersarios per rationem virtualis quantitatis embryonis, quod non distinguitur realiter a ratione virtualis quantitatis viventis.

31 Deinde probatur quod nec habeat aliquid formaliter distinctum, quia si aliquid haberet distinctum formaliter, maxime ordinem radicalem ad hanc quantitatem embryonis, sed ordo radicalis ad hanc quantitatem embryonis non distinguitur formaliter ab ordine radicali ad hanc quantitatem viventis: ergo nihil datur formaliter distinctum in materia embryonis quod non detur formaliter etiam in materia viventis. Maior est sententia, & solutio aduersariorum. Probatur minor, & meo videri satis efficaciter, in principijs Thomisticis ex multiplicatione terminorum materialium nullo modo multiplicantur relationes; sed quantitas embryonis, & viventis solum sunt termini materialiter distincti: ergo ex multiplicatione illorum non multiplicantur formaliter ordines transcendentales in ipsa materia prima: ergo ordo transcendentalis, & radicalis materiae primae ad quantitatem embryonis non distinguitur formaliter ab ordine radicali materiae primae ad quantitatem viventis: ergo eadem est formaliter materia secunda embryonis, & materia secunda viventis.

32 Secundo probatur idem Antecedens: differentia individualis cuiuscunque rei est maxime simplex, & indivisibilis: ergo materia prima ad quantitatem embryonis non distinguitur formaliter ab ordine materiae primae ad quantitatem viventis; antecedens est evidens, quis enim dicat,

R. P. Ildeph. de Penafiel Theol. Schol. Tom. I.

Petram constitui per plures petreitates; & ratio illius est manifesta, quia sufficienter qualibet species determinatur ad vnam individuum per vnicam differentiam individualement. Probatur consequentia: differentia individualis materiae primae est ordo virtualis ad quantitates; sed differentia individualis materiae primae est vnica, & omnino indivisibilis extensive, & metaphysice: ergo ordo radicalis ad quantitates est idem formalissimemetaphysice, & indivisibilis extensive in materia prima: ergo materia secunda embryonis non distinguitur formaliter a materia secunda viventis. Patet vltima consequentia; quando aliqua habent idem constitutivum nec formaliter distinctum, non distinguuntur formaliter, sed sunt idem in illa ratione; sed materia secunda embryonis, & materia secunda viventis habent idem constitutivum non distinctum formaliter: ergo non distinguuntur formaliter in ratione materiae secundae embryonis, & viventis. Maior est evidens; ideo enim tres divinae personae nec per rationem distinguuntur in ratione Dei, quia habent idem omnino constitutivum, nec formaliter distinctum. Minor etiam est evidens, & est iam probata: ergo eadem materia positive formaliter, & secunda est indifferens, vt sit sub pluribus formis distinctis: ergo non potest esse principium individuationis vltimum.

Vltimo argumentor ad hominem contra Thomistas qui ideo negant, substantiam esse immediate operativam, quia actus, & potentia debent esse in eodem genere, vt constat ex dictis in physicis, sed materia prima non est in eodem ordine individuali cum quantitate: ergo materia prima non potest primo, & per se respicere quantitatem, vt sit individua: ergo individuatio materiae non sumitur a quantitate.

Respondet Caietanus, quod materia prima, quatenus recipit quantitatem, est eiusdem rationis cum illa.

Sed hoc est omnino falsum, & intelligibile, quia quantitas est accidens adhuc in quantum recipit in materia prima; atqui materia prima, etiam quatenus recipit quantitatem, est substantia, quia si non esset substantia, reciperet quantitatem media aliqua potentia accidentali; de qua rediret idem argumentum, quomodo materia prima reciperet illam potentiam, & vtrum esset in eodem ordine: ergo materia prima non respicit primo, & per se quantitatem.

Et si dicas cum Lavello quod respicit quantitatem, vt actum secundum, redit argumentum supra factum, quod materia prima prius quam respiciat hanc quantitatem, respicit hanc formam substantialem, & sic individuabitur a forma substantiali.

Dices, materiam primam, vt connotat dimensiones interminatas posse esse indifferentem multis, & esse posse sub multis formis, & vt sic non posse esse principium individuationis: materiam vero cum his determinatis dimensionibus quantitatis esse propriam huius individui.

Contra, quia materia cum his dimensionibus, & quatenus connotat illas, est materia sub accidentibus communibus, quia haec dimensiones sunt haec quantitas, & haec qualitates, vt haec densitas, raritas, calor, & similia; sed quantitas, & huiusmodi qualitates sunt accidentia communia, & non propria alicuius individui; vnde ex sua natura non sunt magis huius, quam illius; quis enim dicat

O o dicat

dicat respectu hominis raritatem, densitatem, vel calorem esse proprietates, seu passiones, ut est risibilitas, admirabilitas, &c. ergo adhuc materia sub his determinatis dimensionibus, non est principium huius individuationis; sicut v.g. materia prima non solum ut sic, sed nec hæc materia nuda sumpta potest esse principium individuationis Petri, quia tam ratio communis materie, quam particularis, & individua materia, est subiectum commune respectu forme Petri, & Pauli, & equi, ut videre est respectu Ioannis, & eius cadaveris, moriente eodem Ioanne; sed non solum albedo ut sic, quantitas, raritas ut sic, & &c. sed talis quantitas, talis albedo, talis raritas, & densitas non sunt accidentia propria, & passiones subiectorum individuum; sed sunt accidentia communia omnibus, & quæ non solum in hoc, sed etiam in alio individuo possunt reperiri, ut videre est in hac numero quantitate, albedine, & ceteris accidentibus, quæ ante consecrationem erant accidentia huius numero panis; post consecrationem autem existunt, sine illo subiecto; cum autem Sacerdos consumit species sacramentales, omnes unanimiter concedunt, Deum creare aliud subiectum substantiale ad nutritionem Sacerdotis, quod vnitur quantitati, & accidentibus sacramentalibus, & sic vnium seu imbutum illis est alimentum Sacerdotis, quod experientia manifesta constat; nam bene poterat, Sacerdos sine eo quod aliquid aliud manducaret, solum speciebus sacramentalibus si maximæ quantitatatis, & magnitudinis essent, ut visu veniebat in primitiva Ecclesiastice enim consecrabantur panes magni, quos si Sacerdos sumeret consecratos, sine dubio aleretur ab ipsis, ut de facto cõtingit in Græcis Sacerdotibus, qui in pane fermentato sufficientis magnitudinis ad nutritionem consecrant; sed non posset ali, aut nutriri solum quantitate, & accidentibus, quia nutritio est actio substantialis, per quam materia alimenti vnitur materie aliti, & informatur eadem forma substantiali; nutritio enim, quæ fit per alimentum, est conversio substantialis vnus substantiæ in aliam, id est alimenti in alitum: ergo erat necessaria aliqua substantia simul cum illis accidentibus, ut talis alimentatio, seu nutritio Sacerdotis fieret, quam ingenue concedunt dari omnes Theologi, productam nimirum de novo, ut diximus, & subrogatam loco substantiæ panis destructæ per consecrationem hostiæ; in illo autem casu evidenter colligitur, illam numero quantitatem, & illa numero accidentia, quæ erant in hac numero substantia panis esse nunc in alia substantia distincta ab illa, & ratio est, quia talis quantitas numero est accidens commune, minime debitum, nec proprium huius numero individui; nam accidens contractum, si in communi erat accidens commune, ex eo quod contractum sit, non fit proprium, aut proprietas alicuius, ita illi debita, ut non possit alteri convenire: ergo adhuc materia sub his dimensionibus determinatis, & quatenus connotat illas, seu est radix illarum, non poterit esse principium intrinsecum individuationis, quæ propria est respectu Petri, siquidem adhuc sub illis, & adhuc connotando illas manet commune subiectum indifferens multis individuis numero distinctis.

Vergetur amplius, nam per potentiam Dei absolutam potest Deus conservando substantiam completam Petri, id est materiam, formam, &

vnionem illius destruere hanc numero quantitatem, & cetera accidentia realia; quod evidenter patet, primo à simili, quia si potest Deus in Eucharistia post consecrationem destructa tota substantia panis, conservare incorruptam quantitatem, illam, atque illibata cetera accidentia, licet imperfectiora, & debiliora sint, infimioraque substantia ipsa panis corrupta, licet magis dependant accidentia à substantia quam substantia ab accidentibus; ergo à fortiori poterit Deus entitatem robustiorem, perfectiorem, ac minus dependentem, uti est entitas substantiæ conservare sine accidentibus. Secundo probatur à priori, quia substantia illa non est modus, sed res, unde bene potest esse separata sine accidentibus, quia in hoc distinguitur modus à re, quod modus nec per potentiam Dei absolutam potest esse separatus a re, res autem bene potest per potentiam Dei absolutam conservari sine alia re à se distincta realiter; in hoc autem casu interrogo, an illa substantia sit vna numero individua, vel non; hoc secundum non potest dici, alias substantia sine accidentibus à parte rei esset vniuersalis. Deinde aliqua entitas existeret à parte rei, non determinata, & individua, contra quod insurgunt omnes demonstrationes, quæ fiunt in Logica cõtra vniuersalem tam Scoticum, quam Platonium. Tandem sequeretur evidenter distingui à parte rei sine vlla identitate differentiam individualement à natura communi; quia illa substantia à parte rei ablatis accidentibus, existit sine differentia individuali, unde separatur ab illa realiter: ergo distinguitur ab ea realiter, quia quæ separantur, realiter distinguuntur; hæc autem omnia sunt monstruosa absurda; unde ne hæc sequantur dicendum est, illam entitatem esse individuum sine accidentibus quantitate nimirum, & ceteris determinatis dimensionibus; ergo ad individuationem substantiæ non conducit hæc quantitas, hæc raritas, &c. accidentia, quæ determinatæ dimensionibus vocantur.

Item inquiri, quid addant hæc determinatæ dimensionibus supra quantitatem; dimensiones enim possunt dici interminatæ solum, quia non dicunt certum terminum longitudinis, aut latitudinis, &c. & sic quantitas determinata solum addit certos terminos dimensionis; sed hoc non est satis ad præsens negotium, quia eadem materia hoc modo existens sub eadem certâ, & determinata quantitate potest subesse distinctis formis, ut patet in materia cadaveris ante materia hominis, & etiam in eadem virga; prius viridi, postea sicca, & similibus.

Aliter potest dici quantitas interminata; illa videlicet, quæ non est affecta certis dispositionibus, ut tali densitate vel calore, duritie, vel molitie, aut connotando illas, quibus materia prima ad hanc formam potius, quam ad aliam determinatur; & hoc sensu si de sola connotatione loquamur, falsum est, quia connotatio ad infinita accidentia est intrinseca, & secundo essentialem materie, quia in conceptu entitativo materie, & adhuc quatenus est sub hac numero forma, datur connotatio ad omnia accidentia, quia materia ut sic est subiectum ex quo possit educi hoc, & illud accidens, ita ut connotatio respectu materie, licet nuda consideretur illa, semper est respectu infinitorum accidentium; unde necessario dicit connotationem respectu horum & illorum accidentium, hæc connotatio non facit magis propriam

# Quæst. III. Vtrum materia signata, &c. 291

propriam materiam primam huius individui, quæ si consideretur sine tali connotatione, quia eadem materia sub hac, & illa forma substantiali indifferens, & simul connotat ex se hæc vel illa accidentia, & sic infinita, quare materia prima sub hac forma non definit habere connotationem, quam antea habebat, quia illa connotatio non distinguitur à materia prima cum ab aduersarijs, v. g. Caietano dicatur, nihil aliud esse connotationem illam, quam virtutem præconcentivam, & esse radicem accidentium, quod totum eadem entitas, & essentia est materia prima; sed materia prima cum sua entitate, & essentia est indifferens ad infinita individua: ergo materia prima cum illa connotatione est indifferens.

Præterea, quia neque Auctores possunt loqui in hoc sensu, neque in eo esse vota illorum sententia, quia ipsi dicant quantitatem ex propria ratione, & effectum formali distinguere vnum individuum ab alio: ergo non convenit illi hoc ratione aliarum qualitatum, seu dispositionum; alioquin non materia signata quantitate, sed materia quantitate signata qualitatibus deberet dici principium individuationis, qui modus loquendi est contra ipsos.

## SVBSECTIO II.

*Amplius confirmantur dicta efficacissima ratione.*

**Q**uia materia prima ideo est principium intrinsecum individuationis compositi substantialis, quia ipsa in se individua substantia est: sed non est in se individua substantia per ordinem ad quantitatem: ergo non est principium intrinsecum individuationis substantiæ per ordinem ad quantitatem. Maior est evidens, quia nemo dat quod non habet, nec effectus accipit à causa quod non continetur in causa, & principio; unde si materia prima formaliter non esset substantia, sed accidens, non posset esse principium intrinsecum substantiæ, quatenus substantia est, & ideo Caietanus, cum quo pugnamus, negat quantitatem formaliter efficientem materiam primam esse intrinsecum principium individuationis compositi, quia individuatō compositi est substantia, & quantitas formaliter non est substantia, sed accidens; & contra asserit, materiam ut radicem quantitatis esse principium individuationis compositi, quia totum esse materiæ adhuc ut radicis, est substantia: sed materia prima non solum est principium intrinsecum compositi, ut substantiæ, sed etiam compositi ut individui, & compositum non solum accipit à materia esse substantiæ, sed peculiari modo, & principaliori esse individui: ergo in tantum materia prima est principium intrinsecum individuationis compositi, in quantum in se est individua singularis, & determinata substantia.

Minor prima, & præcipua, in qua est tota difficultas, sic demonstratur, quia materia prima secundum se, & quatenus est hæc, & individua substantia non solum est radix vnius individui quantitatis, neque connotat, aut respicit vnam duntaxat individuum, & singularem quantitatem, sed potius infinitas quantitates numero distinctas, & infinitas qualitates, quia respectu infinitarum est indifferens secundum se eadem numero materia prima, neque respicit vnam potius, quam aliam,

*P. R. Ideph. de Penafiel, Theol. Schol. Tom. I.*

sed omnes æque infinitas.

Atqui neque ab omnibus simul, neque ab vna particulari potest constitui in esse individua: ergo nullo modo constituitur in esse individua materia prima, hæc per ordinem ad quantitatem, aut terminative extrinsece à quantitate.

Hæc minor, quantum ad primam partem est evidens, quia infinitæ quantitates numero distinctæ, & qualitates sunt diversæ inter se, & distinctæ; & inter qualitates, quas ultimo respicit dantur multæ, quæ habent oppositionem propriam; sed infinitæ individua, diversæ, distinctæ, & oppositæ causæ, indeterminatæ quæ non possunt concurrere ad vnam determinatam individuationem, & ideo Caietanus asserit, compositum non individuari in ordine ad infinita accidentia, quia compositum est vnum singulare determinatum, & infinita accidentia sunt indeterminata causa: atqui effectus determinatus non potest progredi ab indeterminata causa: ergo individuatō hæc singularis, & determinata non potest esse per ordinem ad infinita, & indeterminata principia propter proportionem, quam debet habere principiatum cum principio, aliàs causa, vel principium daret effectui, quod non habet; sed collectio illa omnium qualitatum, & quantitatum non habet esse determinatum, sed infinitum, & indeterminatum: ergo non potest esse principium huius singularis, & determinatæ individuationis; unde hæc individuatō materiæ primæ non potest sumi in ordine ad totam collectionem accidentium, præsertim quia si materia prima esset individua, hæc, & singularis per ordinem ad totam collectionem, etiam compositum hoc esset individuum per ordinem ad totam infinitam collectionem accidentium; sed hoc est omnino falsum in vestra sententia, ac proinde totis viribus negatis hoc, & asseritis per ordinem ad determinatam hæc, & individua accidentia individuari compositum: ergo materia prima non est hæc, & individua per infinitam collectionem accidentium, seu per ordinem ad illam: sequela illa maioris sic patet; quia totum esse individuationis compositi sumitur à materia prima; sed non sumitur à materia prima nisi in ordine ad accidentia, in ordine ad quæ individuatur ipsa materia prima, quia materia prima non alio modo individuatur compositum nisi dando suam ipsam individuationem, & singularem entitatem composito, eo modo quo in se habet formalissime, & non alio modo, & ideo materia prima non est principium extrinsecum, sed intrinsecum individuationis compositi: ergo si per vos formalissime materia prima individuatur in ordine ad infinitam collectionem accidentium: certe materia prima constituet compositum in esse individui, & singularis per ordinem ad infinitam collectionem accidentium, & compositum habebit suam individuationem in ordine ad talem collectionem infinitam, & indeterminatam, quod est falsissimum ut patet ex dictis; quod hoc exemplo declaratur. Nam plura obiecta non individuatur vnam visionem, præcipue si illa sunt disparata opposita, & infinita; unde vna visio, aut vna intellectio creata individua non potest repræsentare infinita obiecta disparata: ergo individuatō totius determinati, & singularis non potest esse per ordinem ad infinitam collectionem accidentium, quia sicut se habet ordo visionis ad obiecta, ita se habet ordo individuationis ad accidentia per vos.